Голос України

Газета Верховної Ради України

№ 200 (2447) ■ Середа, 1 листопада 2000 року ■ Ціна договірна

Виставка-ярмарок «Фермер України-2000» триває в столичному парку імені Пушкіна. «Відродження господаря в аграрному секторі є для нас першочерговим завданням», — зазначив учора під час відкриття експозиції Голова Верховної Ради України Іван ПЛЮЩ.

Фото Анастасії СІРОТКІНОЇ.

■ *1848 р. У Львові вибухнуло збройне повстання проти австрійської влади.*

■ *1851 р. Народився поет і етнограф Іван Манжура. Залишив велику фольклористичну спадщину: казки, прислів'я тощо.*

■ *1932 р. Народилася співачка Зоя Христич. У 1956–81 роках — солістка Київської опери.*

■ *1939 р. Верховна Рада Радянського Союзу прийняла закон про включення Західної України до складу СРСР.*

1 листопада

Парламентська хроніка

Борги — мільярдні, санкції — печальні

Ранкове і денне засідання 31 жовтня

На початку пленарного засідання депутати розглянули ряд соціальних питань, які уряд визначив як першочергові. Зокрема, законопроект «Про страхові тарифи і про обов'язкове державне соціальне страхування від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності». Парламентарії підтримували ідею реформування системи соцстраху. Однак указували на деякі недоліки законопроекту. Зокрема, чи зможе цей закон гарантувати цільове використання коштів фонду соцстраху?

Як буде погашено борги регресникам? І, зрештою, зазначали депутати, введення нових зборів посилить податковий тиск на виробника. У проекті також не уточнено розміри страхових тарифів для окремих галузей економіки.

(Закінчення на 2-й стор.).

Зустрічі з президентом ЄБРР

Завтра до нашої країни з робочим візитом прибуває президент Європейського банку реконструкції та розвитку Жан Лем'єр. Він проведе переговори з Президентом України Леонідом Кучмою. Перед цим відбудуться зустрічі президента ЄБРР з Прем'єр-міністром України Віктором Ющенком і міністром фінансів Ігорем Мітюковим. А на сьогодні заплановано зустріч заступника Голови ВР Степана Гавриша з представниками ЄБРР.

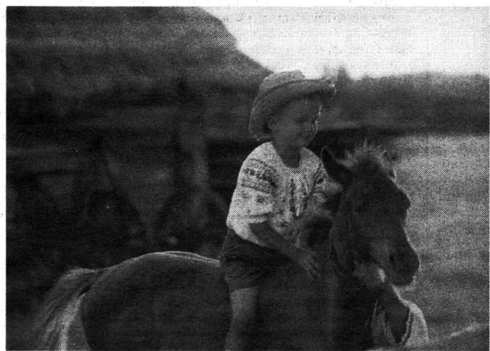
Я вам пишу...

Платити не буду!

Нам часто докоряють за несплату комунальних послуг і за квартиру. Але ніхто не каже, чим платити. Якщо скласти мою і мамину пенсії, буде 150 гривень. Із них 80 маємо віддати за квартиру, світло й телефон. А як прожити за решту?.. За квартиру уже п'ять місяців не плачу. І не буду, доки не повернуть гроші з ощадкнижки і не збільшать пенсію до 300 грн. 40 років відпрацював у ливарному цеху. Невже не заробив на ситу старість?.. Нове кладовище за 9 років стало більше, ніж старе за 50. Де адресна допомога, яку обіцяли? Чому пенсіонери мають голодувати?

Володимир ДЕНИСЕНКО.
Мелітополь.
Запорізької області.

Волинь моя! Краса моя!

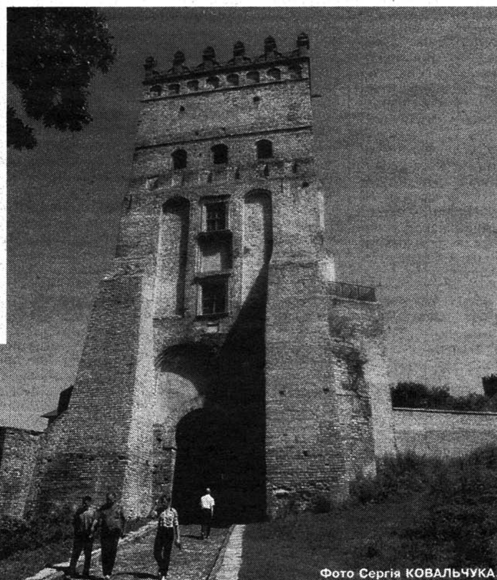

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Волиняни люблять свій край, складають про нього вірші, пишуть пісні. Рядок, винесений у заголовок, — із пісні, яка стала своєрідним гімном області, паролем для тих, хто народився на цій землі.

Волиняни не тільки люблять свій край, а й бережуть його, примножують багатство області працею. У цьому могли переконатися журналісти нашої газети під час днів «Голосу України» на Волині.

(Матеріал читайте на 4–5-й стор.).

Ноу-хау

Митися тоді, коли можна, а не коли потрібно

Мерія Одеси затвердила графік подачі гарячої води в оселі. Найбільше «розкошуватимуть» мешканці у Жовтневому, Центральному, Ленінському та Іллічівському районах — тут гарячу воду включатимуть по суботах, неділях та понеділках. У Суворовському та Приморському районах «банними» днями будуть лише вівторок та середа. У Київському і Малиновському — четвер та п'ятниця. Втім, твердять чиновники мерії, графік може й коригуватися — залежно від рівня сплати за водокористування. А ще вони переконані, що короткотермінова подача води для людей вельми вигідна — одесити значно зекономлять сімейні кошти.

Спробував і виграв

Лотерея до машини доведе

Сергій Титович Прімак із села Софіївська Борщагівка на Київщині передплачує нашу газету з першого дня, тобто вже десятий рік. А протягом п'яти років бере участь у лотереї «ГУ». «Це — найулюбленіша газета моєї родини, — каже Сергій Титович, — у мене до неї немає жодних претензій. На сторінках «Голосу» є все, про що хотів би дізнатися. А який у вас талановитий та доброзичливий колектив! Бажаю всім дорогим газетярам здоров'я. Так тримати!..» А ще володар призу розповів по секрету, що хотів би у майбутньому виграти пральну машину. Ми, у свою чергу, бажаємо цій світлій і добрій людині здійснення мрій.

На знімку: Сергій Прімак з призом у холі редакції.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

■ *12 мешканців одного з сіл Львівської області з діагнозом гепатит «А» госпіталізовано в Сокальську лікарню.*

■ *Від сьогодні в Києві майже вдвічі підвищуються тарифи для населення на центральне опалення і гаряче водопостачання.*

■ *У селі Малий Карабчіїв Дунаєвецького району Хмельницької області зареєстровано випадок захворювання теляти на сказ.*

На гігієні також можна зекономити

P. S.

ПОСТАНОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Про проведення парламентських слухань щодо проблем інформаційної діяльності, свободи слова, дотримання законності та стану інформаційної безпеки України

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Провести парламентські слухання щодо проблем інформаційної діяльності, свободи слова, дотримання законності та стану інформаційної безпеки України 16 січня 2001 року з 10 години в залі сесійних засідань Верховної Ради України.
2. Кабінету Міністрів України до 15 листопада 2000 року підготувати необхідні інформаційно-аналітичні матеріали щодо проблем інформаційної діяльності, свободи слова, дотримання законності та стану інформаційної безпеки України.
3. Комітету Верховної Ради України з питань свободи слова та інформації запросити до участі в парламентських слуханнях представників Уряду України, органів виконавчої влади, правоохоронних органів та Ради національної безпеки і оборони України, органів місцевого самоврядування, Національної спілки журналістів України, засобів масової інформації та здійснити організаційне забезпечення проведення слухань.
4. Апарату Верховної Ради України здійснити матеріально-технічне забезпечення проведення парламентських слухань.

Голова Верховної Ради України І. ПЛЮЩ.

м. Київ, 19 жовтня 2000 року.
№ 2039-III.

Борги — мільярдні, санкції — печальні

Ранкове і денне засідання 31 жовтня

Парламентська хроніка

(Початок на 1-й стор.).

Ряд депутатських фракцій і груп, зокрема Рух, «Відродження регіонів», не підтримали цей законопроект і пропонували відправити його на доопрацювання. Комітет з питань соціальної політики та праці наполягав прийняти урядовий законопроект за основу і врахувати всі зауваження до другого читання.

Обговорення двох наступних питань викликало майже одностайну реакцію у сесійній залі: пропозиції уряду справді можуть поповнити бюджет, однак за нинішньої економічної ситуації викличуть соціальний вибух. Проектом постанови про призупинення дії деяких постанов парламенту, пов'язаних з оплатою житлово-комунальних послуг та енергоносіїв, уряд пропонував скасувати заборону відключати через заборгованість у квартирах воду, газ, електрику, а за несвоєчасну оплату житлово-комунальних послуг стягувати з населення пеню і застосовувати штрафні санкції аж до виселення. Заступник голови Держкомітету будівництва, архітектури та житлової політики Микола Руль аргументував цю вимогу боргами комунальників і неможливістю нормально розпочати опалювальний сезон. За даними Держкомстату, станом на 1 вересня загальна сума боргу населення за житлово-комунальні послуги становила близько 6 млрд. грн.

Однак у своїх виступах депутати наголошували: такі кроки не на часі.

Чи можна за нинішнього розміру зарплати і пенсій запроваджувати такі жорсткі санкції за неоплату комунальних послуг? І більшість депутатів, і профільний Комітет з питань соціальної політики та праці наполягали не скасовувати до вирішення всіх соціальних проблем у державі попередні постанови парламенту. Комітет пропонує доручити уряду підготувати комплексний законопроект, що визначав би порядок надання і споживання житлово-комунальних послуг, а Верховній Раді надавав право контролювати ціноутворення на енергоносії для населення.

Депутати також обговорили проект доповнень до Арбітражного процесуального кодексу України. Передбачається доповнити перелік арбітражних витрат витратами на інформаційно-технічне забезпечення.

Юліана ШЕВЧУК.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Бюджет-2001

Держзамовлення в ефірі

Комітет Верховної Ради з питань свободи слова та інформації вважає за потрібне уточнити в проекті державного бюджету на 2001 рік витрати за статтею «Телебачення і радіомовлення».

Комітет, як зазначив його голова Олександр Зінченко, пропонує розподілити їх на фінансування державного замовлення з виготовлення телерадіопрограм та технічне забезпечення їх поширення. У разі виконання цієї умови, вважає голова комітету, Національна телекомпанія України та Національна радіокомпанія України, які є розпорядниками бюджетних коштів, фінансуватимуться як виробники програм у рамках держзамовлення. Це сприятиме виробництву програм для дітей та юнацтва, культурологічних, науково-публіцистичних тощо. Водночас кошти, що передбачені НТКУ і НРКУ на поширення сигналу, надходитимуть безпосередньо комунікаційним структурам.

О. Зінченко також звернув увагу на те, що в проекті бюджету не передбачено жодних сум на розвиток новітніх інформаційних технологій. «Ми розуміємо, що бюджет обмежений, і видаткова частина, на жаль, не може розростися до 100 мільярдів, — сказав він. — Але і радійники, і телевізійники нарешті мають отримати хоч якусь підтримку в переході на цифрове мовлення».

Гарантій більше, ніж у Конституції

«Конституційна комісія» прийняла за основу і доручила робочій групі доопрацювати за десять днів проект змін до Закону України «Про статус народного депутата» в частині обмеження депутатської недоторканності, а також законопроект про дострокове припинення повноважень парламенту.

Комісія також доручила робочій групі продовжити доопрацювання проекту змін до Конституції стосовно формування в Україні двопалатного парламенту, повідомила прес-служба Президента.

Засідання комісії відбулося в понеділок у Києві. Її співголовами є глава адміністрації Президента Володимир Литвин і перший заступник Голови Верховної Ради Віктор Медведчук.

Як раніше повідомляв В. Литвин, вирішальну роль у механізмі позбавлення депутатської недоторканності має відігравати Верховний Суд України. При цьому він наголосив, що в цьому законопроекті «гарантій депутатської діяльності більше, ніж у Конституції».

За словами В. Литвина, в законопроекті про дострокове припинення повноважень парламенту «виписано всі положення щодо формування і діяльності парламентської більшості».

Опитування

Лівий ухил

в українському суспільстві відзначили науковці Київського міжнародного інституту соціології. У ході опитування, яке проводилося з 2 по 16 жовтня, за КПУ, СПУ і ПСПУ готовий віддати голос кожен четвертий респондент. Три роки тому таких було майже на 9 відсотків менше.

За словами президента інституту Віталія Хмелька, якби вибори проводилися на пропорційній основі, то співвідношення між лівими і правими у Верховній Раді становило б 55 відсотків проти 45.

В опитуванні лідирує Компартія, за яку готова проголосувати майже п'ята частина опитуваних. Вона набагато випереджає НДП, НРУ та Соцпартію, які також можуть подолати чотиривідсотковий бар'єр.

Подібний результат прогнозує і фірма «Соціс». Однак, за її даними, друге місце посіла б з результатом у 5 відсотків СДПУ(о).

Водночас, як заявила керівник центру «Соціальний моніторинг» Ольга Балакірєва, лише кожен десятий респондент довіряє політичним партіям, а третина опитуваних переконана: влада не повинна втручатися в їхню діяльність.

Володимир КОРОЛЮК.

Дорога до храму — через хату вдови

Депутат в окрузі

Сергій МЕДВЕДЧУК — заслужений економіст України, голова ДПА у Львівській області. Водночас як депутат облради багато часу і енергії віддає своїм виборцям у Городоцькому районі. Розмову веде наш кореспондент.

— Сергію Володимировичу, якось я була вражена такою картиною: у селі Переможному, що колись називалося Хлопи (!), сім'я з трьома малими дітьми жила у хліві поряд з поросятами. Діти спали на соломі і не мали одягу. Нещодавно дізналася, що ця сім'я перебралася в нову хату. Не без вашого сприяння. А дитячий садок у Переможному не поступається львівським. Батьки платять... 30 копійок за добу. Вихователі і діти також згадують вас добрим словом. Це вам посада допомагає?

— Співпрацюю з доброчинними фондами, підприємцями. Передусім шукаю однодумців, які б перейнялися моїми проблемами. Я допомагаю людям щиро і маю від цього радість. Розпоряджаюся і залученими, і власними коштами. Ще до державної служби успішно займався бізнесом. Створив перший в Україні приватний медичний заклад — центр «Медик». Він і донині — один із найрентабельніших в Україні. Можливо, тому, що його організовував економіст, а не медик. Я написав про цей заклад книжку, захистив на його напрацюваннях кандидатську дисертацію і заробив кошти тоді, коли інші їздили до Польщі торгувати, а з мене кепкували.

— З якими проблемами, клопотаннями звертаються виборці?

— Найчастіше просять матеріальної допомоги. Із залученням доброчинців допомагаю передусім ветеранам Великої Вітчизняної і ветеранам УПА, багатодітним сім'ям, чорнобильцям.

А від імені громад найчастіше звертаються з приводу будівництва церков. Як депутат сприяю всім конфесіям. А як людина віруюча, не можу зрозуміти тих, хто прагне будувати велетенські храми, іноді по два-три на село.

«Навіщо вам ще один храм? — допитуюся. — Адже є зараз речі важливіші для християнина. У вашому селі живе бідна вдова з малими дітьми — без грошей, без хати». І що ж я чую у відповідь? «Та вона пиячка, дітей цілу купу народила. А до тої церкви ми ходити не будемо, хочемо мати свою». До речі, хату для тої вдови продав священик, який перейшов на іншу парафію. Хіба не міг подарувати хатину вдові? Люди у багатьох селах не мають роботи, живуть з городів. Але прикро вражає і таке. Тривае газифікація села, потрібна громадська ініціатива для організації робіт, а її нема. Кожний чекає на допомогу згори.

До слова: я нічого виборцям не обіцяв, окрім допомоги в газифікації села Бартатова. Не обіцяв, а просто зробив, що зміг. Нині в Бартатові уже працює громадський комітет, що сприяє газифікації.

— Нещодавно під час зустрічі з журналістами у Львові Перший заступник голови парламенту Віктор Медведчук сказав, що не приховує намірів партії прийти до влади. Ви — його рідний брат, отже...

— Я — член аграрної партії. А щодо взаємин з братом, то помиляються ті, хто вважає, ніби він допоміг мені обійняти цю посаду. Він був проти, бо передбачав, що почнуться пересуди. Мій брат — сильна, незалежна особистість. Я —також незалежний, бо добре захищений як людина справи, економіст широкого профілю. Де б не працював, робитиму свою справу добросовісно, і за крісло не триматимуся.

— Хочу повернутися до філософії благодійництва. Чи розрізняєте серед тих, хто приходить на прийом, справді нужденних прохачів і «професіоналів», які вважають, що всі все їм винні?

— Я не ставлю собі це за мету і допомагаю практично всім, а мої помічники працюють на місцях і з'ясовують потреби. Споживацькі настрої — не сьогоднішня проблема. Вони вкорінювалися поступово: держава повинна... Не кожен був готовий до того, що сталося: відповідати за себе, свою сім'ю. Треба змінювати світогляд. Я вважаю, що змінив його давно. Відтак живу, дію і працюю...

Розмовляла Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Львів.

P. S. Витяг з довідки про роботу депутата в окрузі:

Депутат обласної ради від Городоцького району Сергій Медведчук щотижня приймає від 10 до 40 громадян, які потребують соціальної допомоги. За його сприяння відремонтовані майже всі сільські школи в окрузі, на початку навчального року діти молодших класів одержали зошити, підручники, приладдя. Депутат підтримує дитячі установи й лікарні. Зокрема, туберкульозна лікарня в Тулиголовому забезпечена холодильниками, пральними машинами, медичним обладнанням, ліжками, постіллю, телевізорами. Щомісяця всі багатодітні сім'ї району отримують гроші або продукти. Для них побудовано або капітально відремонтовано 18 будинків. На особисті кошти депутата зроблено складні операції п'ятьом дітям. Під патронатом Сергія Медведчука в селі Родатичах тричі проводився міжнародний дитячий шаховий турнір, працює дитяче спортивне товариство з художньої гімнастики «Багіра».

Ювіляр — «Народне слово»

Сьогодні святкує своє десятиріччя колектив газети Кіровоградської обласної ради «Народне слово». Часопис став одним із перших демократичних видань в області. Журналісти видання не цураються гострих проблем, твердо стоять на принципах справедливості і законності. Колектив «Голосу України» бажає колегам нових здобутків і гострого пера.

Газети пишуть — шибки летять

30 жовтня біля редакції газети «Рівне вечірнє» відбулася несанкціонована акція протесту щодо публікацій у цьому виданні статей Олеся Бузини «Вовкулака Тарас Шевченко» та «Хто створить плейбоя з кумира?».

— Учасники акції, — прокоментував подію прокурор Рівненської області Василь Присяжнюк, — намагалися проникнути у приміщення редакції, але їх зупинили працівники міліції.

У результаті було збито вивіску, побито вікна редакції, а стіни заляпано фарбою. Шість міліціонерів та два працівники редакції одержали тілесні ушкодження.

За даним фактом слідчим управлінням УМВС у Рівненській області порушено кримінальну справу.

Тролейбусникам набридло працювати «на дядька»

Репортер

За графіком о п'ятій ранку мали вийти перші тролейбуси. Але й о сьомій їх на лінії не було. Натомість вулицями Хмельницька, як бджоли, «літали» мікроавтобуси і таксі.

Що ж сталося — від'єднали електроенергію за несплату боргів? Із цим запитанням іду у тролейбусне депо. Ще здалеку бачу близько сотні чоловіків та жінок.

У центрі розгніваного натовпу стоїть міський голова Михайло Чекман. Оточуючі розмовляють усі одразу. Нагаласувавшись, гурт «надав» слово водіям Олексію Кучеру та В'ячеславу Ткачуку.

— Наше тролейбусне депо — одне з кращих в Україні, а зарплата, яку не видають два місяці, —найнижча! — виголошує перший.

— По телебаченню говорять про стабілізацію. А я зі своєї зарплати у 150 гривень тільки за квартиру мушу платити 130. То скажіть, Михайле Костянтиновичу, як на 20 гривень утримувати сім'ю? — питає другий. —Віддайте нам два мільйони, котрі заборгувала держава за пільговиків!

— Місто вам уже п'ятсот тисяч гривень перерахувало. А держбюджет не виділив жодної копійки, — переконував на те мер. «Дискусія» тривала понад три години. Більшість претензій щодо соціального зубожіння можна було б адресувати уряду напередодні його звіту у Верховній Раді. Однак уряд —далеко, а мер — поруч. Отож йому і перепало. Страйкарі дали час міській владі для розв'язання проблеми.

Більш як чотири години на лінію не виходили тролейбуси. Винні у цьому, як на автора, дві сторони: керівництво підприємства — за невчасну оплату праці та уряд — за соціальне зубожіння суспільства, котрому, як і тролейбусникам, може увірватися терпець. Заклики різномастих партійців щодо походу на Київ звучали цього разу особливо гучно...

Михайло ВАСИЛАШКО.
Хмельницька область.

У номер

Одним абзацом

■ На Черкащині проживає 54 громадянина, вік яких сто і більше років. Двом довгожителькам — Ксенії Шумській із Звенигородки та Софії Ващенко зі Смілянського району виповнилося 111 літ. Першість за кількістю патріархів роду, як і належить, утримує Богданів край — Чигиринський район. У селах легендарного Холодного Яру мешкає одинадцять столітніх нащадків древніх козацьких родів.

■ Чергова газова котельня почала працювати в Феодосії. Газові факели запалили й на двох котельнях у Керчі. Ці приємні події допоможуть кримчанам легше пережити зимові холоди. Бо, як відзначалося на селекторній нараді в Раді Міністрів автономії, опалювальний сезон на півострові розпочався неорганізовано. Досі в багатьох містах та ще доброму десятку селищ не обігріваються школи, лікарні й дитсадки, не кажучи вже про житловий фонд.

■ У райцентрі Лисянка, що на Черкащині, розукомплектовано шкільну котельню. Задано збитків на 12 тисяч гривень. Школа залишилася без опалення: грошей на ремонт у місцевому бюджеті катма.

■ Мурманськ

Роботу в дев'ятому відсіку припинено

Пошук тіл загиблих підводників у дев'ятому відсіку «Курська» припинено, відсік законсервовано. Тепер водолази намагаються зробити технологічний отвір у третьому відсіку затонулої субмарини, де, можливо, збереглися тіла підводників.

■ Вашингтон

Клінтон підвищив зарплату військовим

Президент США Білл Клінтон підписав законопроект про асигнування на військові потреби країни в розмірі 310 млрд. дол. Закон передбачає збільшення окладів військовослужбовців на 3,7% і надання значної суми на їхні соціальні потреби, зокрема на медичне обслуговування. Передбачено також витрати на програму компенсацій колишнім працівникам ядерних підприємств — 275 млн. дол.

■ Оттава

Мільярд на Інтернет

Канадський уряд має намір витратити більш як 1 млрд. дол. на розвиток у країні мереж високошвидкісного доступу в Інтернет. Про це заявив міністр промисловості Канади Джон Менлі. Спеціальній комісії буде доручено сформувати стратегію надання високошвидкісного широкосмугового доступу в Інтернет у кожному місті та селищі Канади незалежно від їх розміру та місця розташування.

■ Вільнюс

Новий склад уряду

Після тривалих консультацій президент Литви Валдас Адамкус підписав указ про новий склад литовського уряду. До кабінету міністрів увійдуть 12 осіб. У Литві це вже 11-й уряд за останні десять років. Уперше тут створено коаліційний кабінет міністрів.

■ Токіо

Жертви землетрусу

Сім осіб дістали поранення внаслідок землетрусу в центральних районах Японії. В епіцентрі підземні поштовхи досягали сили 5,5 бала за L9

■ Приштина

Переміг Демсоюз

За підсумками виборів, що відбулися в суботу, Демократичний союз Косово на чолі з Ібрагімом Руговою отримав близько 60% місць у місцевих органах влади краю. Про це повідомила місія ОБСЄ в Косово на підставі 80% підрахованих бюлетенів. Демократична партія Косово на чолі з Хашимом Тачі, створена на базі «Визвольної армії Косово» (ВАК), заручилася підтримкою 27% тих, хто голосував. Альянс за майбутнє Косово, так само створений на базі ВАК, набрав близько 8% голосів.

Фото АП.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та зарубіжних інформагентств.

Фотофакт

Всеукраїнський тиждень енергозбереження розпочався пікетуванням Міністерства палива й енергетики України представниками екологічних громадських організацій. Учасники акції вимагають відмовитися від добудови атомних реакторів на Хмельницькій і Рівненській АЕС та спрямувати кошти на підвищення ефективності використання енергії й широке впровадження нових технологій енергозбереження. Сьогодні вітчизняні електростанції виробляють 27—29 млн. кВт енергії, а можуть — 53,9 млн. кВт.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

І з неба впав мільярд

На 9—10 листопада планований візит Прем'єр-міністра України Віктора Ющенка до Москви. Як сказано в повідомленнях ІТАР-ТАКС, переговори у Кремлі можуть привести до підписання договору про умови постачання в Україну російського газу в 2001 році.

Російсько-українські відносини останнім часом позначені високою активністю. В середині жовтня в Сочі зустрічалися президенти, минулого тижня в російській столиці побував глава української дипломатії Анатолій Зленко, а напередодні своєї зустрічі в Москві Михайло Касьянов і Віктор Ющенко провели телефонні консультації.

Що характерно: навіть у зарубіжних поїздках російський президент не забуває про Україну. Не далі як позавчора на прес-конференції за підсумками саміту Росія—ЄС він заявив: Росія виступає за розширення можливостей експорту енергосировини до Європи і вважає, що шлях через Україну не може бути єдиним напрямом експорту. «Якщо наші плани щодо співробітництва з Європою буде здійснено, то навіть за врегулювання з цього питання відносин з Україною наявних потужностей не буде достатньо, — сказав Путін. — Потрібні ще щонайменше два трубопроводи».

Відповідаючи на запитання польського журналіста про інтереси Варшави, президент РФ підкреслив: «Польща отримуватиме щорік лише за транзит 1 мільярд доларів. Не було нічого — і з неба впав мільярд. Подумайте!».

Яна СТАДІЛЬНА.

Нафта за євро

Із завтрашнього дня Ірак починає підписувати контракти зі споживачами на поставки нафти в євро.

Це рішення прийнято Багдадом у рамках кампанії відмови від використання у зовнішньоторговельних операціях «валюти ворожої держави» — долара США. Раніше Ірак обіцяв припинити експорт нафти, якщо ООН відмовиться конвертувати в євро всі іракські нафтодолари (близько 10 млрд.), що накопичилися на спецрахунку в Національному банку Парижа, і не дозволить споживачам надалі розплачуватися з Іраком за нафту європейською валютою.

Загалом ані Вашингтон, ані Лондон офіційно не заперечували проти нового іракського демаршу, проте експерти ООН попереджають Ірак, що він втрачатиме мільйони доларів на операціях з конвертації валют. З кожної барелі, проданої за євро, Багдад втратить 10 центів, а конвертація 10 млрд. доларів на іракському рахунку обернеться 185 мільйонами втрат.

Білоруські технології

У понеділок було оголошено результати другого туру виборів до білоруського парламенту. За офіційною інформацією, вибори відбулися успішно й без порушень: в 97 із 110 округів. Офіційної точки зору не поділяють експерти, які вважають ці вибори рекордними за кількістю фальсифікацій.

Навіть незацікавленим особам може видатися підозрілим те, що від опозиції місця в палаті представників одержали лише дві особи. А більшість нових депутатів беззастережно підтримують владу. І це тоді, як, за даними соцдосліджень, довіра до влади в Білорусії стрімко падає.

Виборча кампанія, що відбулася, відзначалася прогнозовано низькою активністю громадян. Для того щоб забезпечити явку (50% у першому турі та 25% — у другому), влада вдавалася до різних хитрощів. Приміром, представники комісій у день виборів цілими загонами ходили по домівках і, мало не застосовуючи фізичну силу, зганяли мешканців на виборчі дільниці. В одному з районів членам виборчкомів допомагав кербуд, який обіцяв розтягнути капітальний ремонт будинку на чотири роки, якщо мешканці не підуть голосувати. А під час першого туру голова Центрвиборчкому Лідія Єрмошина пообіцяла: якщо вибори не відбудуться, наступного разу їх проводитимуть за рахунок коштів на соціальні потреби. Крім того, ще в день проведення першого туру переглядалися списки виборців, і в деяких районах виборців «ставало» на 10% менше, що також давало змогу «забезпечити явку». Ще одне ноу-хау: брестський губернатор напередодні другого туру видав спеціальну інструкцію, в якій наказував керівникам підприємств та організацій у день проведення виборів особисто забезпечувати явку своїх працівників на виборчі дільниці, а державним ЗМІ — провести роз'яснювальну роботу серед виборців про економічні збитки від неучасті у виборах.

Проведення парламентських виборів 2000 року і місцеві, і зарубіжні експерти розцінюють як підготовку до президентських виборів, що мають відбутися наступного року...

Ганна ПЕТРОВСЬКА.
Мінськ.

З газової труби віє багатством. Але не для нас

Волинь моя! Кр...

«А на Волині пахне полином»... Такий поетичний рядок може народитися лише під настрій, як туга за батьківською домівкою.

Волинська дома (назва книжки професора місцевого університету Віктора Давидюка) зустріла журналістський десант «голосоукраїнців» щиро, привітно, як рідних.

Тепла і добра вистачило не тільки на час перебування в Лесиному краї (саме тут формувалися особистість і світогляд Лесі Українки), а й нині відгукується ностальгійним спогадом про дні «Голосу України» у Волинській області, бажанням повернутися — хоча б ще раз — (вдамся до вживаного безліч разів, але точного образу) до «краю лісів і озер». Тим паче що кожен клаптик землі, кожне дерево, кожне озеро, кожне село чи містечко мають своє історичне коріння, свої легенди, своїх героїв.

Традиції — обереги пам'яті

«Якось я звернув увагу: сусід робить східці в будинок. Склав їх із цегли і заливає цементним розчином, а маленька донька підбігла й стала на них босою ногою. Він це місце заштукатурив, а донька вдруге залишила відбиток своєї ніжки. Сусід розсердився, нагримав на на неї і вкотре вирівняв поверхню східців.

А перед цим в одному з трактатів давньої індійської філософії я прочитав: слід малого дитяти — оберіг для дому. І розповів про це сусідові. І от що цікаво: скільки батько згодом не просив доньку ще раз стати ногою на свіжу поверхню східців, мала відмовлялася навідріз...»

Заступник голови Луцької райдержадміністрації Анатолій Горбатюк розповів цю історію по завершенні нашої екскурсії територією музею просто неба в селі Рокині, що з десяток кілометрів від обласного центру.

Його спогад — доволі випадковий і водночас символічний. Бо музей оцей — слід старожитньої Волині, її побуту, звичаїв, традицій, своєрідна генна пам'ять багатьох поколінь волинян. У ньому є вітряки, хати і клуні ще з минулого століття. Скажімо, курна хата, яка опалювалася «по-чорному», без димаря, а дим виходив крізь вікна і двері.

Але цей музей цікавий ще й іншим. Його працівники — не просто екскурсоводи, вони — господарі. Бо мають і з десяток гектарів землі, на якій вирощують та збирають хліб дідівським способом. І коней, і корів, і кіз. Отож ті, хто відвідує скансен, можуть також спробувати подоїти корову, осідлати коня і проїхати верхи.

Цю вічність, ці традиції береже для волинян колектив музею, який очолює Олександр Сердюк. Корінний подолянин серцем прикипів до Волині і крихтами збирав історію краю, його звичаї, і може їх переповідати без кінця.

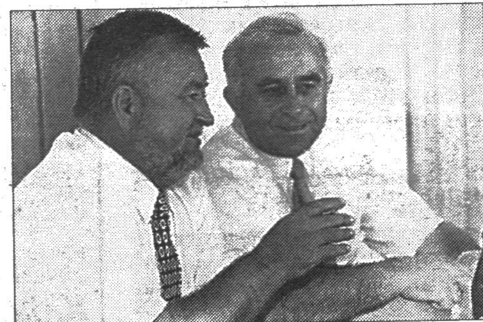
— Будете в наших поліських селах, зверніть увагу: хати, здавалося б, розкидані хаотично, але насправді будувалися відповідно до вимог природи, енергетичного поля Землі. Перш ніж закласти підмурівок будинку, поліщук на вибраному місці насипав на ніч пригорщу зерна. Коли ж вранці зерно було з'їдене чи кимось порушене, селянин обирав інше місце, бо вважалося, що це — погане. І так доти, доки не знаходив підходящого.

Про це Олександр Сердюк розповідав біля давньої каплички, відбудованої за малюнками і схемами. Місце для неї вибирали також за давніми звичаями.

Відтепер гості музею завершують екскурсії поблизу неї. І не тільки милуються мальовничим пейзажем, осмислюють почуте й побачене, а й, за їхніми словами, набираються енергії, заспокоюють душу і серце, позбуваються прикрощів і болю.

Можливо, така вірність батьківським традиціям і дає змогу волинянам не тільки виживати серед нинішніх економічних негараздів, а й з вірою дивитися

У день майбутній

У цьому переконала і розмова з керівниками області — головою облдержадміністрації Борисом Клімчуком і головою обласної ради Василем Дмитруком. Обоє народилися і виросли на Волині і добре знають усі проблеми не тільки місцевої господарки. Спільно «тягнуть керівного плуга», не ділять сфери впливу, спільно вирішують наболіле.

На початку розмови Борис Клімчук підкреслив:

— Нещодавно на зустрічі з головами облдержадміністрацій Президент у прикінцевому слові наголосив: там, де бійка між головою облради і керівником облдержадміністрації, там немає справ, там програють обоє.

Отож нам з Василем Павловичем ділити нічого, крім турбот, проблем і розв'язання тих завдань, які стоять перед областю.

Власне, напевне, тому і звучить дует керівників області злагоджено, без фальші.

Скажімо, обоє в розмові з журналістами зазначили: сьогодні головна постать на селі — голова сільської ради. І напередодні жнив зібрали на пораду їх, а не, як у попереднє десятиріччя, голів колгоспів.

Та й на Волині колгоспів майже не лишилося: є кооперативи, товариства тощо, а ще 37 тисяч одноосібних власників землі.

Борис Клімчук уже розповідав читачам «Голосу України», як проходила аграрна реформа. Однак деякі подробиці тоді, як то кажуть, лишилися «за кадром» розмови кореспондента з головою облдержадміністрації:

«Землю в області почали роздавати ще 1994 року, щойно з'явився закон. Кожний бажаючий міг отримати 2 гектари за рішенням обласної ради. Проте нас цікавить не те, скільки в людей гектарів, а як вони живуть. Не тільки виробничі, а й соціальні умови».

А голова обласної ради Василь Дмитрук додав:

«З цією метою створюємо відповідну інфраструктуру. Сьогодні на Волині діє більш як 300 пересувних пунктів з холодильними установками шведського виробництва для заготівлі молока. Отож селянин уже не ламає голову над тим, куди діти вироблену продукцію, не шукає нечесного посередника, а потім — свої гроші, а думає, куди їх вкласти».

Тут перервуся, щоб підтвердити ці слова. Бо наступного дня дорогою до Каменя-Каширського нас зустрічали ці пересувні молокоприймальні за роботою.

Наголос на слові «експорт»

Тому й не дивно, що молокозаводи області завантажені роботою, а свою продукцію поставляють уже за межі України. Зокрема, в Росію. Треба було бачити радість обох голів, коли вони розповідали, що сири Ковельського молокозаводу на ярмарку в Санкт-Петербурзі вибороли золоту медаль.

До речі, слово «експорт» звучить як своєрідний наголос у розповідях про реформи. Скажімо, Володимир-Волинський молокозавод продає сухе молоко в Африку. А щоб не втрачати кошти і досить значні — 100 доларів — на тонні продукції, купив і змонтував лінію для розфасовки своєї продукції в мішки.

Про сільське господарство того дня говорили багато, тому що його треба підняти з колін і дати йому власника. Бо, для прикладу, 97 відсотків картоплі, за словами Василя Дмитрука, продає сьогодні одноосібник.

Тепер, каже голова обласної ради, його треба вивести на аграрну біржу. Тому й думаємо з'єднати її з районами комп'ютерною мережею.

— Я, до речі, пригадав цікавий випадок, — продовжує Борис Клімчук. — Головним опонентом наших реформ був голова колгоспу Андрій Турок. А потім він виступив у газеті «Волинь» з ґрунтовною статтею «Чи видно реформи з бур'янів», в якій піддав критиці керівників-сусідів, а про себе написав, що зерно переробляє на борошно і реалізує готову продукцію. Отож на нараді в Ратному я йому сказав: «А спробував би ти раніше переробляти зерно на борошно і не віддавати його у «закрома Родіни»?» Проте в той день вразило і ще, бо йшлося саме про комп'ютеризацію районів. Так-от, з'ясувалося, що в його господарстві вже є сім комп'ютерів з виходом в Інтернет.

Не говорять — реформують

Під час поїздки кинулося в вічі: ціни на пальне на автозаправках дещо нижчі не тільки від столичних цін, а й периферійних. І на Волині це нікого не дивує, бо автозаправні станції були приватизовані ще в 1994 році.

На волинян тоді дивилися, як на диваків. Однак уже чимало сусідів сьогодні заздрять їм, бо в області не знають словосполучення «енергетична криза». Тут бензин із каністр під кущами н продають.

Волинські нафтотрейдери освоїли, як каже Борис Клімчук, білоруський і прибалтійський шляхи, постачають в область сотні тисяч тонн пально-мастильних матеріалів і поступово виходять на український ринок. Обидві фірми — найбільші платники податків до місцевого бюджету.

Власне, ця розповідь-спогад потрібна для розуміння позиції і керівників області, і місцевих мешканців, які вже давно зрозуміли: порятунок потопаючих — справа рук тих, хто топиться.

— Ми жили в режимі заборгованості у зарплатах і пенсіях фактично з 1993 року, коли ... ровську чи... мали, —ка... коли ця пр... онів, то м... Це —жор... усіх рівнів.

Ліс при... здоров...

Нині во... галузь. Бо... держлісгос... розпорядж... значні мас... шила ліси... скористали... почався бе...

Одна ... цьому по... виться вла... рейде у від... комунальн... шаться се... но проана... було прий...

І це не... святе», —... ради Васи... часи він п... тільки ціл... гриби сп... харчовий... дають ще...

Лише ... цього рок... більш як... цю, сун... вельні ф... ють на е... конкурен... ку. Однак... ючих на... танов... майже...

Школа... цію відпр... рацію. Як... робку на... приємств... широкий... сової про... не тільки... глію. І ди... асортиме... ниця, кал... би — бі... тощо. І... правлять... подібної...

Як ше... працю...

Напис... а чи спра... не вміли... потужна... світову м... контрол... шипнико... місцеві ж... говорити... ють дум... ном «зад...

І ми п... тора з... прав під...

Той в... кахвили...

— Ск... конкуру... лює п'ят...

Приклад інвестицій: луцькі підшипники завойовують світ.

Книги і люди

Свою першу книгу я здобув у десять років, напровесні, коли ще не протряхла грязюка, — знайшов на стежечці від хвіртки до невеличкого будиночка, який незадовго до того обжила сім'я переселенців... Побачивши яскравий ріжок у землі, я схилився, щоб розкопати. Врешті, знахідка втрапила в мою долоню. То була перламутрова мініатюрна книжечка, два на три сантиметри, кольору чудесного, жовтих диких тюльпанів, або кольору весняного сонця. Властиво, самої книги і не було. Тільки палітурки. На чільній з них викарбувано католицького хреста, обвитого виноградною лозою... Роздивляйся і думай що хоч! Ось вам і моя перша книга.

То був час, коли повсюди лунало: Перемога! Перемога! Над рейхстагом — червоний прапор!!!

Наче учора.

Бундестаг у Берліні! Скляний купол рейхстагу як втілення відкритості... Це сьогодні.

Як бути, радіти чи печалитись?

Війна давно минула... Багато що змінилося. Берлін — знов столицею. Зруйновано ганебну Стіну.

Єлабуга вперше входить у свідомість як місце упокоєння Цветаєвої. Єлабуга, сумнозвісне місце, раптом скресає ізнов. Ось книга: Отто Рюле «Исцеление в Елабуге», переклад з німецької (Воениздат, Москва 1969). Негайно після Сталінградської битви в таборі для військовополонених починають створювати НДР. Можна собі уявити, яку роботу проводили в таборах полонених, підпорядкованих генералу Власову, якщо згодом під ним опинилося два мільйони обмундированих у німецьку форму бійців. Скільки завгодно можна штудіювати історію Другої Вітчизняної війни, за багатотомниками військових інститутів, за Тіпельскірхом, за мемуарами маршалів, — там описи битв і фронтів. А сьогодні слід знати про ту війну, яка точилася в масах військовополонених, доконечно. Адже з цієї маловідомої війни — зерно нових засівів і мислі, й озброєнь. Можна вполювати генерала Власова й кількох його соратників і на Луб'янці нишком повісити їх. Однак з'їзд націй, проведений цими людьми у Празі, зоставив по собі вкарбовані рядки, які боліли багатьом, як і болять досьогодні. Як було двом мільйонам повертати в батьківські многоязичні краї, якщо там не почули нічого, про що шуміла велика людська кров? Ми знали «Злату Прагу» Олеся Гончара, однак ледве вчиталися в «Смерть зветься Енгельхен» Ладіслава Мнячка, і вже зовсім нічого не читали і не читаємо про національне і наднаціональне в житті цілих народів, які зоставляла по собі Друга Вітчизняна війна. Справжня книга про цю війну, така як «Війна і мир» Толстого, «Тихий Дон» Шолохова чи «Бур'ян» Андрія Головка, іще не написана. Її створить талановитий хлопчик, якщо родиться з Божим даром і палкою спрагою повноти знань...

Перший дивосвіт, захований між двох палітурок, показав мені Олександр Пушкін. Його «Капітанську дочку» я боюсь перечитувати, щоб не загубити давніх чарів. Школярику з хутора, з-під озимини, якщо йому сниться художня література, хочу підказати кілька книг. Звичайно, це класика української літератури, це двісті томів світової літератури. Це книги так званої академії (Монтень, Плутарх, Історія інків і багато інших). Якщо комусь заманеться знати й історію України, повірте мені, немає кращих книг, ніж видрукувані Бодянським у Московському університеті. Там наші малинові джмелі, посипані золотистим духмяним пилком.

А взагалі, кожному своє. Книги теж мають здатність відкриватися по-різному. Одному відкриється так, що наче крім обкладинок і немає нічого. А іншому... «Сонмы книг от нас веками скрыты».

Григорій КОЛІСНИК.

Що...

Нині р... громадсь... форму з... принцип... вагома ча... через бра... по руках... ники так... ватимуть... інтересам...

Цю сп... прес-кон... дві заяви... зидента... інтерв'ю... жовтня... зидента... заважає... вказівки... нинішн... жкомінф... ці, в том...

Краса моя!

року, коли ще, скажімо, у Дніпропетровську чи Харкові поняття про це не мали, —каже Борис Клімчук. — Але коли ця проблема дійшла і до цих регіонів, то ми вже навчилися виживати. Це —жорстка школа для управлінців усіх рівнів.

Ліс приносить не лише здоров'я, а й кошти

Нині волиняни реформують лісову галузь. Бо лісами володіли не тільки держлісгоспи, а й колишні колгоспи. В розпорядженні деяких із них були значні масиви. Сільська реформа залишила ліси без власника, чим одразу скористалися деякі спритні ділки — почався безконтрольний вируб дерев.

Одна... можна стверджувати: на цьому поставлено крапку. В лісів з'явиться власник, бо частина з них перейде у відання держлісгоспів, інші — в комунальну власність, а деякі залишаться селянам. Обласна влада детально проаналізувала ситуацію, перш ніж було прийнято рішення.

І це не дивно. «Ліс для Волині — святе», — стверджує голова обласної ради Василь Дмитрук. І пояснює: в усі часи він приносив користь людям. І не тільки цілющим повітрям. Лісові ягоди, гриби споконвіку урізноманітнювали харчовий раціон волинян. А сьогодні дають ще й додатковий прибуток.

Лише під час заготівлі лісових ягід цього року мешканці області заробили більш як 25 мільйонів гривень. Чорницю, сун... у селян скуповують заготівельні ф...ми, заморожують і відправляють на експорт. Зрозуміло, якби не конкуренція, селян обдирали б як липку. Однак волиняни пустили всіх бажаючих на цей ринок і ціна на дари лісів ...танов... 6,5 гривні за кілограм, що ...айже ...чі більше, ніж у сусідів.

Шкода, скаже читач, що цю продукцію відправляють за кордон. І матиме рацію. Як і ті, хто організував її переробку на Волині. Скажімо, спільне підприємство «ЕКО-ТЕК» уже поставляє широкий асортимент переробленої лісової продукції у волинські магазини. І не тільки. Її експортують навіть в Англію. І дивуватися немає причин. Бо в асортименті: цілющі журавлина, брусниця, калина, ожина, мариновані гриби — білі, лисички, опеньки, зелениці тощо. І ціни, на відміну від тих, що правлять багато інших постачальників подібної продукції, — не кусаються.

Як шведи волинян працювати вчили

Написав цей заголовок і замислився: а чи справді вчили? Бо якби волиняни не вміли працювати, то хіба захотіла б потужна корпорація SKF, яка диктує світову моду на підшипники, викупити контрольний пакет акцій Луцького підшипникового заводу? Недаремно деякі місцеві журналісти, чиновники — а що говорити про мешканців! — висловлюють думку: шведи, мовляв, таким чином «задавили» конкурента.

І ми про це запитали прямо в директора з персоналу та корпоративних прав підприємства Юрія Сивенка.

Той відповів не відразу, після кількахвилинної паузи-роздуму:

— Скажіть, будь ласка, а чи можна конкурувати з компанією, яка контролює п'яту частину світового ринку?

Після вечірнього доїння в музеї села Рокині.

І, не дочекавшись відповіді, додав:

— Поки що SKF своє клеймо ставити на нашу продукцію не дозволяє.

І справді, конкурувати зі шведами лучани не могли. Через цілу низку обставин. Так, свого часу підприємство було чи не найбільшим у галузі на теренах тодішнього СРСР і мало поставляти підшипники в країни соцтабору. Але табір розпався, і потенційні покупці луцької продукції кинулися шукати підшипники якісніші, дешевші. Велет завмер. Здавалося, назавжди. Проте керівництво заводу зрозуміло: потрібно реагувати на виклик часу — провело акціонування підприємства, почало змінювати асортимент продукції і з усієї сили не давало вмерти виробництву.

І три роки тому шведи, які довго придивлялися до лучан, вивчали можливості заводу, придбали майже третину акцій, котрі належали державі. За цей час у реструктуризацію виробництва вкладено 16 мільйонів доларів. За ці кошти вивели з експлуатації застаріле і зайве обладнання, зменшили виробничі площі і територію підприємства. Нині реалізується програма зниження витрат, ведеться модернізація обладнання, застосовуються сучасні інструменти і технології тощо. Щоправда, не обійшлося без парадоксів. У минулому році в області поповзли чутки: шведи закривають завод, бо було скорочено 40 відсотків спискового складу працівників заводу. Цікаво, що скороченим працівникам було виплачено безпрецедентну в Україні вихідну допомогу — 11 середньомісячних зарплат — яка становила тоді більш як 400 гривень.

Побоювання не справдилися — Луцький підшипниковий працює, успішно конкурує навіть зі словаками і завойовує нові ринки, раніше недоступні для продукції заводу.

А щоб не бути голослівним, процитую слова президента корпорації SKF Суне Карлсона, який незадовго до нашого приїзду на завод побував у Луцьку і дав інтерв'ю газеті «Луцький замок»:

— Я приємно здивований усіма проектами, які тут реалізують. Співробітництво триватиме, до того ж інтенсивно. Ми плануємо, що Луцький підшипниковий завод буде виробником світового класу і це стане прикладом для всіх інших українських заводів, прикладом співпраці на міжнародному рівні. Це дуже важливий проект для SKF.

Тож до цієї оцінки нам нічого більше ні додати, ні відняти.

І... післямова до поїздки

На жаль, рамки газетної публікації вельми вузькі, щоб описати всі враження від днів, проведених на Волині. Та й де взяти слова, щоб скласти осанну красі Шацьких озер, які стають меккою відпочинку для українців. У санаторій «Лісова пісня», що на озері Пісочному, в село Світязь на берег одноіменного озера з'їжджаються відпочити з усіх куточків нашої України і навіть з Одеси і Криму.

Окрім того, наша газета вже розповідала про грандіозне свято, яке влаштували шанувальники «Голосу України» в Камені-Каширському, і про футбольний турнір, що пройшов у рамках днів «Голосу України» у Волинській області.

Отож ми не прощаємося з чарівним куточком Батьківщини, зі щирими, гостинними, добрими волинянами, а лише кажемо:

— До побачення!

Володимир КОРОЛЮК.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Редакція щиро дякує за допомогу у проведенні днів «Голосу України» на Волині голові Волинської облдержадміністрації Борису Клімчуку, голові обласної ради Василю Дмитруку, голові Камінь-Каширської райдержадміністрації Ростиславу Кухтею, голові Камінь-Каширської районної ради Роману Чечотці, голові Шацької райдержадміністрації Володимиру Найді, голові Шацької районної ради Віктору Карпуку, керуючому ВГРУ КБ «Приватбанк» Миколі Романюку та генеральному директору ВАТ «Луцький підшипниковий завод» Володимиру Меркулову.

Що хвилює Держкомінформполітики?

Нині розгорається запекла дискусія щодо створення в Україні громадського, або суспільного, телебачення. Позиція Держкомінформу з цього питання така: він підтримує ідею, але не згоден з принципами, за якими пропонується його створювати. Бо якщо вагома частина телебачення не залишиться в державній власності, через брак коштів воно з часом буде приватизоване і розійдеться по руках. А руки ті можуть виявитися нечистими. Майбутні власники такого поширеного і могутнього засобу інформування керуватимуться лише своїми власними політичними і матеріальними інтересами.

Цю свою позицію керівники Держкомінформу виголосили на прес-конференції, що відбулася днями. Там було розповсюджено і дві заяви прес-служби комітету. Перша — щодо висловлювань президента Національної телекомпанії України Вадима Долганова в інтерв'ю тижневику «Президентський вісник» № 17 від 21 — 27 жовтня ц. р. на адресу Держкомінформполітики. Твердження президента державного телебачення, буцімто комітет зайва структура і заважає працювати, надсилаючи «різні пустопорожні інструкції, вказівки...», суперечить Указу Президента України від 25 липня нинішнього року. Нам визначено, що основним завданням Держкомінформу є «координація державних засобів масової інформації, в тому числі Національної телекомпанії України, Національної радіокомпанії України, державної телекомпанії «Крим», обласних телерадіокомпаній, Київської та Севастопольської регіональних державних телекомпаній...». А пан Долганов чомусь не хоче визнавати цього, «претендує на виняткову роль, виокремлює себе за межі виконавчої влади» тощо.

У другій заяві прес-служби Держкомінформу йдеться про спотворення ідеї проведення оглядів журналістської творчості державних електронних ЗМІ. Так, подані до журі програми свідчать: творчість журналістів-професіоналів телебачення і радіомовлення поставлена на захист інтересів народу. Водночас Держкомінформ не може не помічати того, що по Україні останнім часом прокотилася хвиля фестивалів теле- і радіопрограм, організованих недержавними структурами. І замість того, щоб працювати на ідею національного примирення, сприяти впровадженню державної мови в суспільстві, їх ініціатори безтактно спекулюють духовними цінностями українців, використовуючи інформаційний простір країни для матеріальної наживи та підбурення політичних ігор. З цього приводу Держкомінформ заявляє: такий підхід принижує Україну, шкодить її державним інтересам.

На прес-конференції йшлося також про додержання принципів конституційності в діяльності багатьох ЗМІ.

Яків ГАЛЬЧЕНКО.

Колонка оглядача

Запізнілий фуршет

23 жовтня в Києві, у виставковому центрі «АККО Інтернешнл», відбулася міжнародна презентація техніко-економічного обґрунтування (ТЕО) проекту українського варіанта Євроазійського нафтотранспортного коридору.

Як ведеться, презентація закінчилася фуршетом. Втім, не про келихи з шампанським ідеться. Хоч з якого боку не глянути, презентація ТЕО українського варіанта, як на мене, запізнилася майже на десятиріччя.

Підтвердження того — вітальне слово американського посла пана Карлоса Паскуаля, зміст якого можна викласти одним словом: нарешті. Нарешті Україна від розмов про реформи перейшла до діла. Той самий лейтмотив лунав і у виступі представника ЄС в Україні Ф. Бенсара.

Характерно, що гості виступили після короткої промови нашого прем'єра, в якій Віктор Ющенко наголосив на готовності України до міжнародної приватизації наших газових і нафтових магістралей.

Презентувала ТЕО не так національна промислова еліта і керівництво, як американська компанія «Gulf Interstate Engineering». І ця подія знакова.

Краще пізно, ніж ніколи

У чому економічний сенс поняття «відкрите суспільство», що його ми прагнемо побудувати? У свободі перетинання кордону для пересічної людини? Безперечно. У свободі руху товарів, послуг і капіталів? Почасти.

Та головне все-таки не в цьому. Головне — промислова інтеграція. Головне — добитися міжнародного визнання очевидної необхідності нашої національної промисловості для світової спільноти. А це можливе лише тоді, коли в нашу промисловість прийдуть солідні зарубіжні компанії. Байдуже, зі Сходу чи із Заходу.

Лихо не без добра. Це я до того, що якби Рем Вяхірєв не зробив конкретних кроків до спорудження трубопроводу в обхід України, навряд чи поворушилися б наші генерали від промисловості із запрошенням американської інжиніринговоі фірми до участі у проекті нафтопроводу «Одеса—Броди—Полоцьк—Гданськ». Отак і сперечалися б на всіх рівнях і трибунах, здатні ми чи не самі збудувати термінал в Одесі і покласти в землю трубу.

Так, здатні, здатні. Хто ж в тому сумнівається? Тільки ось якщо у створенні українського коридору не братимуть участь, скажімо, «British Petroleum», Державна нафтова компанія Азербайджанської Республіки, той самий російський «Газпром» чи будь-які інші солідні транснаціональні компанії та корпорації, цей комплекс, пробачте, на дідька лисого комусь буде потрібний. У тому числі й Україні. Докази? Ось один з них. Найелементарніший.

Щоб український варіант Євроазійського нафтотранспортного коридору працював, потрібні танкери. І не завтра, а, як то кажуть, уже вчора. Бо танкерний флот, так уже в світі повелося, фрахтують у момент закладання судна на стапелях.

Хто їх замовив чи замовить? Наша рідна держава? Генеральний підрядник євроазійської української труби — власник нафтопроводу «Дружба»? Знаєте, панове, навіть не смішно.

Одна ластівка весни не робить

Промислова інтеграція, однак, то не односторонній рух. І з огляду на це дивує реакція нашого політичного бомонду на вяхірєвський газопровід до Західної Європи в обхід України. Лейтмотив тут єдиний: мовляв, «Газпром» блефує. Мовляв, і дорого, й безглуздо. Мовляв, крок це не так економічний, як політичний.

Та нічого подібного. Ось уже й наш стратегічний партнер Президент Польщі Александр Кваcьневський заявив про можливу згоду його країни на обхідний проект. Бо полякам нова вітка принесе очевидні мільярдні дивіденди. І в цьому суть.

А нам би годилося не ставати у позу стійких олов'яних солдатиків, а за порадою того самого Александра Квасьневського, вже не знаю як, хоч навіть зубами, домагатися не територіальної, а економічної участі у вяхірєвському проекті. Бо економічна участь у визнаних міжнародних проектах — вигідна завжди і всім їх учасникам.

Після презентації Віктором Ющенком проекту приватизації трьох «Обленерго» в Парижі і Лондоні, ТЕО українського варіанта Євроазійського нафтокоридору в Києві тон західної преси стосовно України, можна сказати, змінився. Потеплішав, чи що. Зарубіжні аналітики наголошують, що вже не тільки одиноку постать Віктора Андрійовича можна сприймати як реформатора, а й державу, котру він представляє, — як реформаторську.

Однак одразу застерігають. Не помилитися б і цього разу, як раніше бувало. Мовляв, перша ластівка не робить весни. Ну, просто-таки штовхають наш уряд активніше братися до організаційних проблем промислової інтеграції України до світової спільноти.

Ігор НАУМЕНКО.

Коли «потеплішає», будемо з газом і нафтою

Його прізвище — синонім успіху

Успіх цей завжди давався нелегко, та раз обраній справі Зіновій Григорович Пастернак не зраджує. Сюди приїздять по досвід і пораду. Сюди звертаються по допомогу і працю. Тут трудові рекорди — не самоціль, а норма. Тому, хто хоч раз тут побував, доводиться відмовлятися від роками усталених стереотипів. Тут біля входу ціле літо квітнуть троянди, а порядок під землею вражає навіть педантичних німців. Адреса: Донецька область, державна холдингова компанія «Краснолиманська».

Назва цього підприємства ось уже протягом шести років нерозривно пов'язана з іменем Зіновія Григоровича Пастернака. Навряд чи знайдеться більш переконливий доказ ролі особистості в долі величезного колективу. Доказ того, як одна людина за лічені роки зуміла вивести підприємство до найкращих у галузі. «Його прізвище — синонім успіху», — довелося почути про нього. Втім, шість років тому нового директора на «Краснолиманській» чекали мільйонні борги з шахтарської зарплати, занедбане господарство, страйкуючий колектив і... купа заяв на розрахунок у відділі кадрів.

— Шахта тоді виконувала план від сили на тридцять відсотків, — пригадує Олексій Карасьов, заступник директора з маркетингу, збуту й матеріально-технічного постачання. — Люди йшли від нас десятками. Під час змінних зборів Зіновій Григорович заявив: «Нікого тримати не буду, заяви підпишу всім. Але попереджаю: тих, хто розрахувався, назад уже не візьмемо». Частина робітників подумала й залишилася. А за місяць-два пішов видобуток, люди почали отримувати гроші.

Важко уявити собі, що зовсім недавно тут страйками вимагали платню, але це факт. Так само, як і те, що нині на «Краснолиманській» виплата заробленого —справа свята. За час керівництва Зіновія Пастернака виплату грошей не було затримано й на день! Небагато в Україні знайдемо колективів, які могли б похвалитися такою сталістю.

Сталість ця — не лише в регулярній зарплаті, а і в стабільно інтенсивній праці. Цифри промовляють самі за себе. Рік 1995-й: план — 1,3 мільйона, видобуто 1,6 мільйона тонн вугілля. Рік 1996-й: план — 1,3 мільйона, видобуто 1,9 мільйона тонн. Рік 1997-й: план — 1,3 мільйона, видобуто 2,3 мільйона тонн. Рік 1998-й: план — 1,3 мільйона, видобуто 2,5 мільйона тонн. Рік 1999-й: план — 2,1 мільйона, видобуто 3 мільйони 264 тисячі тонн! Причому 1 мільйон тонн — самою лише дільницею №6. Уже в поточному році видано на-гора 2,5-мільйонну тонну вугілля, а дільниця №5 іде в мільйонному режимі.

— У такого успіху дві головні складові, — каже Зіновій Пастернак. — По-перше, грунтовна підготовка виробництва, опрацювання всіх питань у комплексі. А друга складова — люди. Потенціал у наших людей —величезний, треба лише вміти його розкрити.

Свого часу мені довелося розмовляти з робітниками п'ятої дільниці одразу після того, як у квітні поточного року вони встановили черговий рекорд видобутку — 7800 тонн на добу. «Важко, це правда. Та яка насолода працювати, коли все ладиться!» — зізнався один із співрозмовників.

Лише людина, котра повністю викладається сама, вправі очікувати такої самої самовіддачі від інших.

— Зіновій Григорович — з породи «працеголіків», — так схарактеризував його Віктор Хворостян, головний інженер шахти. — О шостій ранку він уже тут, о дев'ятій вечора — ще тут. Вихідних для нього не буває. З відпустки щодня на шахту телефонував, цікавився, що і як, давав вказівки. Шахта, вугільна промисловість —то не просто робота, то його життя.

Сільський хлопчина з Тернопільщини, Зіновій Пастернак обрав свого часу не найлегшу дорогу в житті. Вугілля називали «хлібом промисловості». Є щось спільне у цих двох заняттях — ростити хліб і видобувати вугілля. І те, й інше давалося й дається важкою працею. І те, й інше — основа основ, наріжний камінь в економіці країни. Тож вибір Зіновія Григоровича, людини, що з дитинства звикла працювати без поблажок, навряд чи назвеш випадковим.

Дніпропетровський гірничий інститут, кузню «гірницьких» кадрів, він закінчив 1971 року. Ще два роки армійської служби — і ось щойно мобілізований молодий спеціаліст прийшов дільничним маркшейдером у шахтобудівне управління №12 тресту «Красноармійськвугілля». Тямущий, роботящий, з чіпким розумом, він виділявся серед колег по роботі.

— Уже тоді було видно, що йому "тісно" у своїй посаді, — пригадує Олексій Карасьов, який багато років працював з Пастернаком пліч-о-пліч. — І світогляд ширший, і організаторські здібності великі. Його помітили і практично відразу почали «просувати» далі. На «Краснолиманській» Зіновій Григорович працював головним інженером у середині 80-х. А 1990-го був призначений директором передпускової дирекції шахти «Красноармійська-Західна №1».

Її було задумано як найсучасніше, найпотужніше вугільне підприємство України. Але таким підприємством вона ще тільки мала стати. Будівництво було в самому розпалі, коли директор передпускової дирекції запропонував... внести зміни до проекту. Його недоліки для такого досвідченого гірника, як Пастернак, були очевидні. А всілякі інстанції й авторитети, перед якими доводилося обстоювати власну точку зору, для фанатика своєї справи не були перепоною. Хтось вважав його «незручним», хтось — різким. Але те, що основа нинішніх успіхів «Красноармійської-Західної №1» закладалися саме тоді, — факт незаперечний.

Присвятивши раз себе вугільній галузі, він не зраджував улюбленій справі ніколи. Він не шукав і не шукає легких рішень. Хоча, між нами, хіба нинішня ситуація в галузі, коли держава підтримує нерентабельні і призначені на закриття підприємства, а ті, хто працює з повною самовіддачею, навпаки, повинні справно платити всі податки, — хіба така ситуація не культивує утриманство на рівні цілих колективів? На «Краснолиманській» панує культ якісної, інтенсивної роботи. Це — від директора.

— Якщо хтось із підлеглих припуститься похибки, директор обов'язково розбереться, чому так сталося, —розповідає Олексій Данилов, помічник директора з кадрів. — Причому всі знають: якісь відмовки не пройдуть, Зіновій Григорович обов'язково докопається до істини. І покарає справді винного.

Він сильний і як особистість, і як професіонал. Його чіпка пам'ять вражає: Зіновій Григорович тримає "в голові" всю картину, зафіксовану на планах гірничих робіт. А коли це поїздка в шахту, від уважного погляду директора не сховається жодна дрібничка. Хазяїн, одне слово.

Він майстер нестандартних рішень. Шахта «Краснолиманська», якій виповнилося 42 роки, за таких рекордних темпів видобутку на сьогодні мала б вичерпати відведені колись запаси і... померти. Можна, звичайно, було б, продовжити існування, трохи «пригальмувавши» в роботі, і вигадати кілька років. Але такі перспективи не задовольняли генерального директора. Шахта повинна жити й мати солідний фронт робіт.

І ось наприкінці серпня цього року на підприємство прибула солідна делегація на чолі з міністром палива та енергетики України Сергієм Єрміловим. Привід для відвідування був дуже вагомий — введення в експлуатацію нового блоку. Це фактично нова шахта, яку будують «краснолиманці». І проект, і технічні рішення, і варіанти фінансування — все це вперше в Україні. В результаті багатотисячний колектив буде забезпечено фронтом роботи ще на двадцять-двадцять п'ять років.

Коли Зіновій Пастернак подіповому, зі знанням справи доповідав про проект представницькій комісії, думалося: небагато знайдеться таких керівників, які здатні забезпечити перспективу своїх колективів не просто на день-два — на роки вперед. П'ять років тому на цій шахті налічувалося 2,5 тисячі осіб. Протягом кількох років колектив збільшився до 5,5 тисячі осіб. Стільки родин у Родинському і Красноармійську почуваються впевнено. Впевненість цю зрозуміє лише той, хто знає: у шахтарському місті шахта — більше, ніж просто шахта. Це годувальниця в прямому розумінні слова.

У приймальний день черга до кабінету починається ще на сходах. До Пастернака йдуть, часто-густо зневірившись у пошуках правди в інших інстанціях. До нього йдуть зі своїм болем і проблемами. У нього шукають співчуття й допомоги.

«Добридень, дорога людино із золотим серцем! —починається лист Є. Тагамлик, мешканки одного із сіл Добропільського району. — Пише Вам стара, вимучена життям жінка, але, бачачи Вашу доброту й піклування про людей, я наче знову оживаю. На шахті «Краснолиманська» працюють дуже близькі мені люди — зять, онук та онучка. Вони часто розповідають мені про свою шахту, яка там чистота, краса, і що все це Ви робите для робітників. А от синові моєму пощастило менше. Він працює на шахті імені Стаханова. Працює не совість, має подяки, але чомусь там працю не цінують, як Ви. Ви послані Богом на землю. Хай же він береже Вас від усіляких негараздів. Низький уклін Вам від матері».

«Добрі, любі, рідні, спасибі вам за життя, за щастя материнства!» — пише Юля Алексеєва, мама чарівної крихітки. Ще кілька місяців тому життя молодої жінки та її дитини було під загрозою. Лікування потребувало чималих коштів, і на допомогу прийшов колектив шахти. «Генеральному директорові З. Пастернаку, найголовнішій і найдорожчій для мене людині, я зобов'язана своїм другим народженням», — завершує листа Юлія.

У таких листах відбиваються щедрість, співчуття, готовність допомогти. Риси, притаманні неординарному керівникові, який, обіймаючи високу посаду, залишається передовсім людиною.

Помічник генерального директора з кадрів Олексій Данилов пригадав випадок: у списку учасників бойових дій через помилку пропустили одне прізвище.

— Зіновій Григорович наказав вибачитися перед цим чоловіком від його імені і з'ясувати, коли йому зручно було б приїхати на шахту, аби владнати всі справи, —розповідає Олексій Іванович.

Увага до кожної людини означає, що директор обов'язково особисто привітає кожного з ветеранів війни зі святом Перемоги, кожну з працівниць — із Міжнародним жіночим днем, що неабияку допомогу від шахти отримають школи, лікарні, спортивні клуби, організації інвалідів, дитячі притулки, що пенсіонери не залишаться на зиму без вугілля і з дірявим дахом... Лише торік допомога для лікування, придбання путівок, харчових продуктів, ліків, проведення спортивних та інших заходів надано понад 400 тисяч гривень, а з початку 2000 року — вже понад 600 тисяч гривень.

Вельми вимогливий у роботі, Зіновій Григорович не шкодує похвали за відмінну працю. Варто відзначити, що на шахті створено всі умови для продуктивної праці. Підприємство закуповує новітню гірничу техніку вітчизняних машинобудівних підприємств, останні зразки якої за продуктивністю нічим не поступаються світовим аналогам. Реалізується широка соціальна програма: адміністративно-побутовий комбінат шахти нині нічим не нагадує традиційні непоказні зовні і незатишні всередині «контори». Світла будівля (знову нестандартне рішення) потопає в зелені, а нарядні дільниць оппорядженням і обстановкою нагадують сучасні офіси. Пастернак не просто бачить перспективу — на керованій ним шахті він демонструє завтрашній день вугільної галузі.

Завдяки директорові «Краснолиманська» уславилася не лише в Україні. І це не перебільшення. У кабінеті Зіновія Григоровича за кілька років зібрано цілу колекцію престижних міжнародних нагород, що свідчать про всесвітнє визнання. Тут і «Золота зірка», і «Приз тисячоліття» Європейського центру ринкових досліджень, і медаль «За ділове співробітництво» Євромаркетцентру, і приз «За найкращу торгову марку» Клубу лідерів торгівлі, і міжнародний приз Америки «За якість», і членство у клубі «Лідери XXI століття», і багато іншого. Незаперечні особисті заслуги Пастернака підтверджено державними нагородами. 1997 року генерального директора шахти «Краснолиманська» за досягнення високих показників у добуванні вугілля, істотний особистий внесок у підвищення ефективності підприємства нагороджено відзнакою Президента країни — орденом «За заслуги» III ступеня. Він також повний кавалер нагрудного знака «Шахтарська слава», кавалер ордена «Слава на вірність Вітчизні» двох ступенів та «За трудові досягнення».

... Важку шахтарську працю навряд чи назвеш романтичною. Та все-таки є якесь особливе, неповторне почуття, коли уявляєш, як цей чорний, блискучий шматочок вугілля на долоні перетвориться на ті такі потрібні світло й тепло, яких не було б без таких людей, як Зіновій Григорович Пастернак.

Ліна КУЩ.

Арбітражним судом Дніпропетровської області (49600, м. Дніпропетровськ, вул. Куйбишева,1а) порушено провадження у справі про банкрутство та відкриття процедури санації закритого акціонерного товариства «Павлоградбуд» (код ЄДРПОУ 05517392).

Поштова адреса боржника: 51413, Дніпропетровська обл., м. Павлоград, вул. Промислова,1-а.

Банківські реквізити боржника — п/р 26002158110001, валютні рахунки: $ 2600110002, R 26660031111158110022, доп. рах. 26008115811006‌1, ел. ен. 26027158110031, DM 26600915888811001‌5 в КБ «Приватбанк», м. Павлоград, МФО 305727.

Номер справи — Б15/106-00.

Керуючий санацією — голова правління Чалий Валерій Григорович.

Розпорядник майна — Завертайний Ігор Борисович, ліцензія № 000022.

Кредитори у місячний строк з дня опублікування оголошення подають в арбітражний суд письмові заяви про грошові вимоги до боржника, а також документи, що їх підтверджують. Копії зазначених заяв та доданих до них документів кредитори надсилають боржнику.

До уваги акціонерів ВАТ «ОРЕХ»!

Засновники ВАТ «ОРЕХ» повідомляють, що загальні збори акціонерів ВАТ «ОРЕХ» відбудуться 18 грудня 2000 року о 16.00 за адресою: 49095, м. Дніпропетровськ, вул. Фурманова, 15. Приміщення Товариства. Зал засідань. Реєстрація учасників зборів буде відбуватися з 15.00 до 16.00.

Порядок денний:

1. Затвердження результатів підписки на акції ВАТ «ОРЕХ» 1-ої емісії та затвердження необхідних змін до установчих документів ВАТ «ОРЕХ».
2. Вирішення питань, щодо схвалення угод, що були укладені засновниками до створення товариства.
3. Прийняття рішення щодо припинення діяльності ВАТ «ОРЕХ», призначення ліквідаційної комісії.

З питань щодо порядку проведення загальних зборів звертатися за тел.: (056) 770-14-97.

Засновники ВАТ «ОРЕХ».

Арбитражный суд Днепропетровской области (адрес: 49600, г. Днепропетровск, ул. Куйбышева, 1а) постановлением от 19 октября 2000 г. признал МЧП «Дмитрий» (регистрационный номер 20296184, р/с 26003100477001 в КО АКБ «Горняк», МФО 305341, код ОКПО 193599, юридический адрес: г. Кривой Рог, ул. Волгоградская, 3) банкротом и открыл ликвидационную процедуру.

Ликвидатором назначен Шкуто Юрий Григорьевич (тел.: 66-93-75 в г. Кривом Роге).

Претензии к должнику принимаются в течение месяца со момента опубликования настоящего объявления.

Арбітражний суд м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44в) постановою від 24.10.2000 по справі № 23/230 визнав банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Укрнафтатрейд» (юридична адреса: м. Київ, Залізничне шосе, 47, поточний рахунок № 26003207312001 в ГОУ банку «Україна», МФО 300603, код ЄДРПОУ 25273744, телефон: 468-67-17, 468-67-59), в зв'язку з чим відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором банкрута призначено Демчука Олександра Миколайовича (тел.: 263-32-77, факс: 263-32-87).

Арбитражный суд Днепропетровской области (адрес: 49600, г. Днепропетровск, ул. Куйбышева, 1-А) постановлением от 19 октября 2000 г. признал ООО «Руслан» (идентификационный код № 193029, р/с 26002100267001 в ЦО «Укрсоцбанк» г. Кривой Рог, МФО 334840, код ОКПО 30355325, юридический адрес: Днепропетровская обл., Криворожский р-н, ул. Ленина) банкротом и открыл ликвидационнную процедуру.

Ликвидатором назначен Шкуто Юрий Григорьевич (тел.: 66-93-75 в г. Кривом Роге).

Претензии к должнику принимаются в течение месяца с момента опубликования настоящего объявления.

Вниманию акционеров ОАО «Хлебокомбинат» № 2 (г. Запорожье)

Во изменение объявления в газете «Голос Украины» от 25.10.2000 г. № 195 сообщаем, что новым регистратором ОАО «Хлебокомбинат № 2» является ООО Регистратор «Таврия-Фонд» разрешение ГК ЦБФР от 24.10.96 года на ведение реестров собственников именных ценных бумаг № 137-Р от 24.10.96 г. Юридический адрес: 69006, г. Запорожье ул. Портовая, 2А, офис № 3.

Правление ОАО «Хлебокомбинат № 2».

Арбитражный суд Донецкой области возбудил дело о банкротстве № 5-113Б в отношении дочернего предприятия «Производственно-финансовый центр» открытого акционерного общества «Никитовский ртутный комбинат» г. Горловка, почтовый адрес: 84635, г. Горловка, Донецкой области, ул. Вознесенского, 20.

Банковские реквизиты: счет № 26007301500031 в Никитовском филиале города Горловки акционерного коммерческого банка «Национальный кредит», МФО 335797.

Распорядитель имущества должника — арбитражный управляющий Дьяченко Александр Дмитриевич, лицензия № 000233.

Заявления кредиторов о денежных требованиях к должнику и заявление лиц, изъявивших желание принять участие в санации должника, подаются в месячный срок со дня опубликования объявления в Арбитражный суд Донецкой области по адресу: 83048, г. Донецк, ул. Артема, 157.

Арбитражный суд Запорожской области (69001, г. Запорожье, ул. Шаумяна,4) постановлением по делу № 5/4/712 (00) от 19.09.2000 г. признал ООО «ЛГЗ Кристалл» банкротом.

Общество с ограниченной ответственностью «ЛГЗ Кристалл»: 69095, г. Запорожье, ул. Железнодорожная,2, р/счет № 26007301310070 в Коммунарском отделении Проминвестбанка, МФО 313797, код ОКПО 23792802.

Ликвидатор Сушилов Валерий Сергеевич.

Адрес: 69095, г. Запорожье, ул. Железнодорожная,2.

Тел./факс: (0612) 63-21-00.

Одеське виробниче хіміко-фармацевтичне підприємство **«Біостимулятор»** код ЕДРПОУ 00480916, адреса: 65006, м. Одеса, Хаджибейська дорога, 2 реорганізується в Дочірнє підприємство «Біостимулятор» Державної акціонерної компанії «Укрмедпром».

Вважати ДП «Біостимулятор» ДАК «Укрмедпром» правонаступником майнових прав і обов'язків ОВХФП «Біостимулятор».

Арбитражный суд Донецкой области (83048, г. Донецк, ул. Артема,157) возбудил дело № 5-122б, о банкротстве ООО «Фалз»(83069, г. Донецк, ул. Заводская, 29, р/счет 26008980382 в специализированном отделении Укрсоцбанка г. Донецка, код ОКПО 21981752).

Распорядитель имущества Аксютенко О. И. лицензия 000025.

ООО СП «Вядрус-Украина»

код ЗКПО 30328900 сообщает о своей самоликвидации. Претензии принимаются в течение двух месяцев.

У номер

■ Відень

Угоду з Австрією підписано

У Відні відбулася підсумкова конференція з питань виплат компенсацій жертвам нацизму, які в роки другої світової війни примусово працювали на території Австрії. Висловлені перед цим делегаціями країн — учасниць переговорного процесу зауваження до проектів закону про створення австрійського фонду «Примирення, мир і співробітництво» та двосторонніх угод було обговорено й прийнято австрійською стороною без зволікань і зайвих дискусій. Підписано низку заключних документів і, зокрема, угоду між урядом України та Федеральним урядом Австрії про співробітництво в добровільних виплатах Республіки Австрія особам, що залучалися до рабської або примусової праці за часів націонал-соціалістського режиму. Ті, хто перебував у фашистських концтаборах на території Австрії, компенсації одержать з німецького фонду «Пам'ять, відповідальність і майбутнє».

Заяви від претендентів на отримання компенсацій прийматимуть протягом двох років з дати набуття чинності австрійського закону про фонд «Примирення, мир і співробітництво». Закон прийнято і найближчим часом буде ратифіковано.

Австрія погодилася здійснити виплати в один етап, що істотно відрізняє австрійський закон від німецького, яким, попри вимоги країн — учасниць переговорів, передбачено двоетапність виплат.

Австрійська сторона запевнила, що до кінця цього року збере потрібну суму для виплат — а це лише Україні 1 млрд. 80 млн. шилінгів. До наших банків ці гроші мають надійти у січні—лютому наступного року.

Тож усі, хто має підстави для отримання компенсаційних виплат, — на цей час 41 251 особа — готуйте необхідні документи. Якщо комусь потрібна допомога, звертайтеся до обласних представництв Українського національного фонду «Взаєморозуміння і примирення».

...Виступаючи на заключній церемонії підписання двосторонніх угод, Федеральний президент Австрії Томас Клейстель підкреслив: «Австрійці нарешті повернулися обличчям до історичної правди — чистої правди». Він пишається тим, що австрійський народ сповнений бажання підтримати рішення уряду про надання допомоги тепер уже старим жертвам рабської і примусової праці, багато з яких сьогодні живуть у тяжких умовах. У той само час, наголосив президент, немає такої суми грошей, яка могла б справді компенсувати жертвам злочинного режиму їх страждання...

Підготовлено за повідомленнями голови правління Українського національного фонду «Взаєморозуміння і примирення» Ігоря Лушнікова та президента Укрін'юрколегії Данила Курдульчука на проведеній ними прес-конференції.

Яків ГАЛЬЧЕНКО.

■ Київ

Відповіді з минулого

Оригінальна бесіда з Бернардом Шоу, під час якої обговорювали питання сьогодення, а актуальні відповіді на них містилися у творах письменника 50—70-літньої давнини, відбулася у Київському державному театрі оперети. Тут пройшов вечір, з нагоди 50-ліття з дня смерті палкого борця за соціальну справедливість, видатного англійського драматурга, лауреата Нобелівської премії. Зі вступним словом виступили організатори — народний депутат України Іван Чиж, письменник, лауреат Державної премії імені Т. Г. Шевченка Олександр Сизоненко та ін.

На вечорі нагородили переможця літературно-політичної вікторини, присвяченої видатному драматургу. Ним став інженер-нафтовик, ветеран праці з Надвірної Івано-Франківської області Дмитро Ружило. Насамкінець відбувся перегляд мюзиклу «Моя прекрасна леді» (постановка за мотивами п'єси Б. Шоу «Пігмаліон», музика Ф. Лоу).

Вікторія ЛИТВИН.

■ Фотофакт

У «Запорожця» — ювілей. Цими днями 40 років тому з конвеєра запорізького заводу «Комунар» зійшов перший «народний» автомобіль ЗАЗ-965.

Фото Ігоря НОВИЦЬКОГО (УНІАН).

Суцільне свинство

Сільські вісті

Держкомстат оприлюднив тривожні цифри: поголів'я свиней у господарствах всіх категорій у січні—вересні нинішнього року, порівняно з аналогічним періодом року минулого, зменшилося на 20 відсотків — до 9,1 мільйона голів.

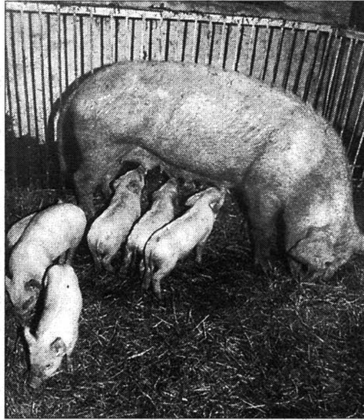
Показник цей був би більш шокуючим, якби не любов населення до сала. Кількість хрюшок в особистих домашніх господарствах якщо й зменшилася, то не набагато, а в шести областях країни навіть збільшилася.

Значних втрат зазнало й стадо великої рогатої худоби (ВРХ). У колишніх КСП чисельність корів та бичків, порівняно з минулим роком, залежно від регіону, скоротилася на 22—40 відсотків. І тут загальну статистику рятують індивідуали. У масштабах країни приватники утримують на 1,8 відсотка ВРХ більше, ніж минулого року.

У цілому, вважають спеціалісти-тваринники, кількість хвостатих до кінця року неухильно скорочуватиметься. Спричинено це не лише сезонними особливостями, а й недостатньою забезпеченістю колективних господарств кормами.

Іван ЛАЗНЮК.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Козацька «Чайка» прописана в музеї судноплавства

Це цікаво

У Запоріжжі на о. Хортиця відкрито виставковий павільйон майбутнього першого в історії України музею судноплавства. Серед багатьох знахідок, піднятих з дніпровських глибин біля Наумової скелі, найдорожчим експонатом стала козацька «Чайка».

Довжина судна, виготовленого майже два з половиною століття тому, 17,5 метра, ширина — 3,6. «Чайку» освятив митрополит Української Православної церкви Володимир.

Проведено первинну консервацію деревини судна. Невдовзі розпочнеться його реконструкція.

Олександр АБЛІЦОВ.

Запорізька область.

Хлопчик у полі гранату знайшов

Трагедія

На звалищі військової частини біля с. Селещина Машівського району 13-річний Ярослав знайшов предмет, схожий на невеличкий вогнегасник (пізніше слідство встановить, що то був регенаративний патрон до ізолюючого протигазу військового зразка — предмет у звичайних умовах не вибухонебезпечний). Але підліток непомітно поклав знахідку в піч літньої кухні. Підніс сірника — почав дивитися, що з того вийде. Стався вибух. Та такий, що пічку рознесло на друзки, а в сусідніх будинках повилітали шибки. З численними пораненнями хлопчика доставили у відділення інтенсивної терапії Полтавської міської дитячої лікарні. Кілька днів лікарі боролися за життя Ярослава, зробили чотири операції, з тіла дістали 300 грамів осколків і навіть цілий вентиль, який він необачно поклав у вогонь. Нині криза минула, але Славко зостанеться інвалідом.

Григорій ГРИНЬ.

Полтавська область.

По землі пройшовся голова...

У Генічеському районі Херсонщини вирішили взяти під суворий контроль усі землі резервного фонду.

— Адже почасти ці ділянки здавали в оренду на власний розсуд сільського керівництва, — зазначає голова Генічеської райдержадміністрації Сергій Сіренко. — На яких умовах, за яку плату — про це знали лише зацікавлені.

Тепер все стало прозорим. Райдержадміністрація провела інвентаризацію землі в районі. На думку голови, такий підхід позитивно вплинув на імідж виконавчої влади і приніс кошти до бюджетів місцевих рад. Ретельний облік угод на користування землею забезпечив сільським «казначействам» близько 600 тисяч гривень. Гроші пішли на оплату боргів сільським бюджетникам — в окремих селах повністю розрахувалися з учителями й медиками.

Алла БРУСИЛОВА.

Херсонська область.

Дим, вогонь на все село

Навчання

Серед білого дня густий дим повалив з даху добротного цегляного будинку, що в центрі Красилівки. Вдарив на сполох церковний дзвін.

Кілька секунд — і до помешкання примчала пожежна автомашина. Ще мить — і пожежник виніс з будинку перелякану дівчинку. Його колеги вже змонтували пожежні рукави, забралися по драбині на горище і спрямували потужний струмінь води на вогонь. Усе! Десять хвилин і загорання ліквідовано!

... На жаль, це показове оперативне гасіння пожежі, проведене перед брифінгом, яке організувало головне управління Державної пожежної охорони у Чернігові, є швидше винятком, ніж типовою картиною сьогодення. Під час реформування сільськогосподарських підприємств у багатьох селах України пожежні депо стали нікому не потрібні. Нині пожежна охорона сільської місцевості забезпечується переважно частинами державної пожежної охорони, які, як правило, розташовані в районних центрах.

— Лише в Чернігівській та Київській областях збереглася сільська мережа ПСО, — зазначив на брифінгу начальник головного управління Державної пожежної охорони Григорій Рева. — Загалом в Україні вже припинила існування майже половина ПСО.

Тільки цього року в сільській місцевості сталося 11 тисяч пожеж. Збитки від них становлять 100 мільйонів гривень.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігівська область.

Півдоби у штормовому морі

рятував дітей, яких з прибережної скелі змили семиметрові хвилі, вчитель праці й фізкультури першої Чорноморської школи Володимир Сироїжко

Це сталося в районі Тарханкута (чортового кута), де лише минулого пляжного сезону морські хвилі поглинули 20 відпочивальників...

59-річний учитель Володимир Сироїжко, пораючись у наметовому таборі, почув крики: «Наші тонуть!». Він не роздумуючи кинувся в бурхливе море. Двох дітей врятував одразу. До 22-річної вожатої Олени вдалося підплисти, вхопити за руку й підтягти до берега. Але потужна хвиля роз'єднала їх...

Володимир Дмитрович кинувся рятувати колегу-фізрука. На березі робили все, що могли: водій, демонтувавши колеса, заходився кидати своїм учителям камери. Діти — гумову качечку. Та ці благенькі рятувальні засоби швидко віднесло у відкрите море.

Почалася гроза. Потопаючого і рятівника відносило все далі від бухти. Діти розпалили багаття, водії вмикнули фари. Спробували допомогти моряки суховантажного судна —марно.

Нарешті-таки Сироїжкові вдалося вчепитися за рибальську линву, навіть зробити на ній петлю. Та вислизнула знесилена рука Володимира Дмитровича і він пішов під воду. Прибійна хвиля викинула його майже непритомного на найпологішої скелі. Сироїжко відчув жахливий біль. У лікарні медики здивувалися: тиск нормальний, температура теж, навіть простуди після майже дванадцятигодинного борсання у холодній воді не підхопив.

Вийшовши з лікарні, Володимир Сироїжко ще довго боровся в мареннях з хвилями — все не міг дотягнутися до загиблих. Тіло колеги фізрука пізніше підняли з тридцятиметрової глибини. А через дві доби за п'ять кілометрів від місця трагедії знайшли і тіло вожатої.

Віктор ХОМЕНКО.

100 тисяч доларів за програш

пропонували олімпійцеві з Луганська

Про срібного призера Олімпійських ігор у Сіднеї з греко-римської боротьби Давида Солдадзе луганські журналісти кажуть: хлопчик, який зробив серйозний чоловічий вчинок.

Зазвичай у напівважкій вазі виступають борці трохи старшого віку, а Давидові лише 22 роки. І все-таки він не дуже задоволений результатами свого виступу. Два очки, яких він позбувся з вини не зовсім чесного суддівства, поставили серйозний бар'єр на шляху до золотої медалі. Втім, це не єдиний приклад тиску на українського борця. Як зізнався Давид, напередодні свого поєдинку зі спортсменом із Греції, до нього звернулися представники цієї країни і запропонували за програш 100 тисяч доларів. «Я одразу відмовився», —сказав Давид.

Багаторазовий чемпіон світу та Європи серед юнаків сподівається виступити ще на двох олімпіадах. Це підтверджує і тренер Давида Микола Рубіжний, який по праву може розділити успіх свого вихованця.

Алла АНТИПОВА.

Луганськ.

Мелодія для флейти контрабандиста

Кримінал

Співробітники Мостиської митниці, що на Львівщині, вилучили у громадянина України партію старовинних предметів, які він намагався контрабандою вивезти до Польщі. Серед прихованих у панелі приладів автомобіля культурних цінностей митники виявили старовинну флейту, 10 кортиків, 11 орденів, 16 медалей та 3 нагрудні знаки.

Ще одну партію старожитностей затримали на україно-польському кордоні співробітники Ягодинської митниці. У багажнику автомобіля серед особистих речей двох громадян України вони вилучили 64 годинники іноземного виробництва, що мають історичну цінність.

А ти почистив своє взуття?

Міський голова Чернівців Микола Федорук одним з перших скористався послугою чистильників на вулицях обласного центру.

Чистильники взуття — це люди молодого віку, які створили приватну фірму. Сидять вони за акуратними столиками, мають у своєму розпорядженні ваксу та щітки імпортного виробництва. Для клієнтів виготовили гнуті букові стільці, на спинках яких напис: «Ти почистив своє взуття?»

За сервіс «лицарі вакси і щітки» беруть з клієнта по 50 копійок.

Василь БАБУХ.

Чернівці.

Редактор номера Людмила КОХАНЕЦЬ.

Редколегія: Олександр БІЛИК, Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Віталій ЖЕЖЕРА, Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ, Світлана ПИСАРЕНКО, Анатолій СОЛОНСЬКИЙ, Віталій СУДДЯ.

Головний редактор Сергій ПРАВДЕНКО.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Загальний тираж 179041.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50

Зам. 0311199.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Голос України

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса ВР України: 01008, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 446-91-37, 441-89-34, 441-89-44; телефакс — 449-85-62.

E-mail: sekret@golos.relc.com

Засновник і видавець – Верховна Рада України